FŐMÉLTÓSÁGÚ URAM!

Főméltóságú Uram!

Nem mintha ez a cím még megilletné Önt - vagy olyan újsütetű demokrata, mint Főméltóságod erre igényt tartana - mégis így szólítom Önt. Szeretnék ugyanis mint magyar a magyarral és mint véreskezű nácibérenc a "demokratával" a régi liberál-feudál-kapitalista szellemben, ame - lyet Főméltóságod volt szíves Magyarországon a legtökéletesebben képviselni, elbeszélgetni.

Elbeszélgetni? Ugyan miről?

Főméltóságod most megjelent könyvéről:"Egy élet Magyarországért"

Véleményem szerint ugyan 1944 október 15.-én ezt a könyvet Főméltóságod a történelem lapjaira "Magyarországot az életemért" - címen megírta, még sem vonhatom Főméltóságod azt a demokratikus jogát kétségbe, hogy úgy szerezzen pénzt, ahogy tud. Főméltóságod jelen esetben tehát azzal, hogy egy más által megírt könyvet saját nevén a saját - mondjam enyhébben - meséi - nek csokorbaszedésével kiad.

Aki nem ismerte Főméltóságodat, vagy csak úgy, ahogy az angol diplomáciai szolgálat, amely Önt lovastengerésznek becézte - nem tudván, hogy Ön egy hajón volt parancsnok, ahol hor - vátul, szerbül, olaszul és németül szabad volt beszélni, de magyarul csak a tisztikarnak, és annak is csak akkor, amikor a véletlenül, szabályellenesen mégis magyarul beszélő legénységet: valahová el kellett "küldeni", hogy az egyes személyek neve ne zavarjon "maga vén marha" általános megszólítással,- még hihet is a könyvnek. Én azonban kissé közelebbről ismerem Főméltó - ságodat s engedje meg, hogy - bizonyára öregsége következtében kihagyó memóriáját - kissé felfrissítsem és olyan helyeken, ahol "politikai" okokból a történelem tükre előtt - mint egykor jelenlétemben a Várban a velencei tükör előtt saját magát - fiatalra puderozza és kipirosítsa, segítsek a szépítőszerek ízléstelen rikítóvoltát kissé eltávolítani.

Bevallom, hogy mint menekültnek nincs annyi pénzem, hogy az Ön könyvét megvegyem, így csak az egyik magyar lapban megjelent könyvrészleteinek szövegét ismerem. De ezek között a részletek között is akad egynéhány, amihez szeretnék néhány szerény megjegyzést fűzni,hogy az igazságot végülis megállapíthassuk.

Ha ez a hozzászólás nem halad időrendben, kérem, ne haragudjék érte, de én nem lakom az Estorilban a nemzetközi szabadkőműves páholyok költségén, nem kapok Chorintól és Wolfnertől apanage-t, hanem dolgoznom is kell. És holtfáradtan esténként leülni és beszélgetni Önnel,kissé fárasztóbb, mint a Várban kártyacsatákat vívni, inni és országot kormányozni, főleg "gyarapí - tani".

De mivel tudom, hogy Önnek sem sok az ideje, mert elfoglalják Ottóval, a Bizottmánnyal, a nagy "Hennyey Gusztáv" nevű ügynökével folytatott tárgyalásai - új esküszövegek fogalmazása - miután a régi az Ön esküszegése után nem "gilt" - talán kezdjük el ezt a beszélgetést.

*

Könyve "Darányi-Imrédy-Teleky" című fejezetében (Hungária VI.évf.2.szám.) a következőket írja Főméltóságod:" A nemzetiszocialisták úgynevezett világnézetét és Hitler eszközeit lelkem mélyéből ellenszenvesnek találtam. Az ebből származó ellentét még erősebbé vált azáltal, hogy a nácigondolatok a magyar belpolitikába is behatoltak és olyan pártalapításokhoz vezettek, melyek a mi belpolitikai rendszerünk hagyományos építményét szétfeszítették."

Főméltóságú Uram! A magyar ember mindenkor nagyrabecsülte a szókimondó férfit, de azt,aki csak fecseg, s főleg nem igazat, nem épen a megbecsülés jeleivel halmozza el. Ha Ön a nácizmus elleni ellenszenvének akkor adott volna hangot, amikor Kállay miniszterelnök erre Önt felkérte a Nemzet érdekében, ma történelmi hőst tisztelnék Önben, de Ön azután a bizonyos éjszakai tanácskozás után, amikor arra kérte Kállay - "Főméltóságú Uram! Miután nem bizonyos, hogy a németek megnyerik-e a háborút, azért azt javaslom, hogy Főméltóságod mondjon le, repüljön ki Angliába és alakítson ott ellenkormányt " - Ön nem vállalta a lemondást azzal, - "És hogyha németek győznek, akkor ne jöhessek haza?! " - ne várja, hogy ma bárki az Ön náciellenes maga - tartása becsületességében higyjen. Mert talán nem Főméltóságú Kormányzó Úr fogadta Hitler - nek saját kezéből a német Sasrendet? És nemcsak elfogadta, hanem gondosan ellenőrizte is,hogy a tiszticímtárban felsorolják ezt a kitüntetését is! Nem Ön fogadta el Hitlertől a pompás és hatalmas értékű yachtot mint a német államfő és az NSDAP ajándékát? Tudomásom szerint, az a Horthy Miklós, aki ezeket a kitüntetéseket boldogan fogadta és akinek kabinetirodája szigo -

rúan utasította még a Népszava szerkesztőségét is, hogy a "német nép dioső vezére" e kitüntetését mint Főméltóságod "legnagyobbfokú megbecsülését" méltassa és az a Horthy Miklós, aki ma a professzionista szabadstílusú birkózók mintájára "ahol éred, rúgjad" felkiáltással mocskolja egykori kitüntetőit: azonos személy.

Ne higyje, hogy ezen a magatartásán csodálkozom. Hiszen Ön épp így elfogadta IV. Károly-tól a nemesi rangot és a Mária Terézia rendet s utána Budaörsnél rálövetett arra a királyra, akire esküt tett, aki nemesi rangra emelte. Ön nem átallotta ezt az embert azzal hitegetni, miszerint segíti a hazajövetelében ugyanakkor, amikor már régen dinasztikus álmai voltak.

De én emlékszem még másra is, amiről mi az Ön környezetében tudtunk. Mikor József királyi hercegnek át kellett Önnek az Ön által megrendezett külső nyomásra adnia a helyét, - különben: miért nem volt szíves megírni könyvében, hogy Önt ez a József királyi herceg nevezte ki a honvédség élére, akit Ön ettől kezdve halálosan gyűlölt (mert gyűlölni azt tudott Főméltóságú Ur!) - akkor Ön becsületszavát adta József királyi hercegnek, hogy kormányzói megbízatását a saját személyére fogadja csak el és "nem alapít dinasztiát". Mégis dinasztiát alapított: a fiát tette helyettesévé és unokáját már fia utódjaként "királynak" nevelték. Sőt, arról is tud a fáma, hogy amikor fia kormányzóhelyettesi "kinevezése" után Főméltóságodat József királyi herceg felkereste és azt mondotta Önnek "Főméltóságodat nem tarthatom többé úri embernek, mert megszegte a becsületszavát" - Ön mosolyogva a királyi herceg elé lépett és csak ennyit mondott:" Mindég tudtam, hogy Fenség mindenkinek a szemébe mondja az igazat!"

Higyje el Főméltóságú Uram, ezekután én már semmin sem csodálkozom.

*

"Belpolitikai rendszerünk hagyományos épitményét szétfeszitették" a nemzetiszocialista - náci! - mintára épitett pártok. Téved Főméltóságú Uram! E pártokat nem a nácizmus hívta életre Magyarországom, de az Ön korrupt családi politikája, zsidódédelgetése és korrupt Bethlen-kormánya. Ha Ön most halála előtt néhány élet-órával" becsülettel megírta volna, hogy "tévedtem" a tönk szélére taszítottam hozzá-nem-értésemmel Magyarországot s ezért minden magyartól bocsánatot kérek" - ma azt mondanám:"Szegény öreg ember!" De így csak azt mondhatom:" Szerecsenmosdatáshoz Főméltóságod mégkevésbbé ért, mint fel tudta fogni, mit jelent: Magyarország kormányzójának lenni!" Főméltóságú Uram! Reprezentálni tudhatott, mint kormányzó, de hogy egy magyar K o r m á n y z ó lelkisége örök titok maradt Ön előtt, ezt napnál fényesebben a most megjelent könyve igazolja.

*

Hunyadi János kormányzó :" Tettem, vállalom!"
Horthy Miklós kormányzó:" Nem tettem, letagadom" -
S ebben a párhuzamban benne a mai vörös Magyarország alapköve!

*

"Bármennyit is töprengtem utólag a mi háború alatti politikánkon - és arra volt alkalmam elég először a német "védőőrizetben", azután az amerikai fogolytáborban és végül az emigrációban, - nem tudtam belátni, hogy mi lényegileg másként cselekedhettünk volna, mint ahogy ténylegesen cselekedtünk. " -

Hogy Főméltóságod mennyit töprengett, nem tudom. De Ön idézőjelbe tette a német "védőőrizet" szót s ehhez volna néhány megjegyzésem. Elsősorban nagyon hálás lehet a németeknek, hogy: 1./ Főméltóságodat "védőőrizetbe" vették, mert ha Önnek"sikerül" megvárnia a szovjet "felszabadítást", bizonyára meg is kapta volna jutalmát, ami viszont kizárná azt,hogy ma könyvet írhasson és az Estorilban lakhasson. 2./ Főméltóságodat Hirschbergbe vitték, ami nem más, mint az az épület, amelyet Nemes Marcell a zsidó műgyűjtő adományozott a mindenkori magyar államelnöknek abból a célból, hogyha az államfő Bajorországban tartózkodik mindenkor reprezentativ és a magyar államfőhöz méltó épület álljon rendelkezésére. 3./ Mert Ön nagyonis jól érezte magát a "náci védőőrizetben", hiszen legnagyobb panasza az volt, - amint ez Hitlerhez írott leveléből kitűnik, hogy nincs saját házi-borbélya. Amikor félmillió magyar a menekülés országútján a nyers burgonyának kalapot emelt, az Ön egyetlen panasza, Főméltóságú Uram az volt, hogy nem volt saját házi-borbélya.

*

De szabad legyen még valamire emlékeztetnem.

Fültanúja voltam annak a beszélgetésnek, amit Főméltóságod egy német követségi tanácsossal folytatott és Főméltóságod m a g a kérte, hogy vegyék védelembe a magyar nép dühe elől. S e beszélgetés során a német követségen ugyanaz a német kémelhárító tiszt fogta a másik kagylót, akitől Ön október elején azt kérte, hogy - abban a hiszemben, titóista kémekkel áll szemközt - hagyják meg Főméltóságodat kormányzónak, biztosítja a demokratikus jogot a kommunista párt részére is, csupán azt lehetőleg ne kívánják Öntől, hogy belépjen a kommunista párt tagjai sorába, mert ezt nem értené meg a magyar nép.

Őszintén hálás lennék Főméltóságodnak, ha volna kedves ezt a tényt nem tagadni, mert ezesetben kénytelen lennék az Ön tagadását megcáfolni és az Ön igazmondását kétségbevonni, ami

nem lenne kellemes Főméltóságú Uram részére!

*

Mert azzal - remélem - Főméltóságod is tisztában van, hogyha Önt a németek nem veszik védőőrizetbe, Önt a Nagy Ferenc-féle kormány kiadja Titónak s Főméltóságod éppúgy kivégzik, ahogy az Ön parancsát teljesítő tisztjeit: Feketehalmy-Zeidnert és Zöldi Mártont.

*

Ha már itt tartunk, beszélgessünk egy kicsit az újvidéki vérengzésekről.

Ön rendszeresen kézhez kapta a jelentéseket, hogy Ujvidéken és környékén szerb és zsidó partizánok orvul lelövöldözik derék csendőreinket, katonáinkat, rendőreinket. Megkapta a jelentést, hogy 12 csendőrt elevenen ástak el a partizánok és mindegyik élő ember szájába, miután belepiszkoltak, a megkínzott ember levágott nemiszervét dugták bele "dugónak". Ön erre szigorúan utasíttatja a közrendért felelős hatóságokat, hogy statáriumot hirdessenek, s ha szükséges, tizedeljenek. A rendelkezés meg is jelenik és mikor egy éjjel újra sorozatosan holtan maradnak Ujvidék utcáin derék csendőreink, Feketehalmy-Zeidner csendőrezredes és a katonai parancsnokság végrehajtatják a tisztogatást. Kissé talán erőteljesebben, de - hangsúlyozom - az Ön - "kíméletlenül és a legszigorúbban eljárni!" utasítására.

Két nappal később a szocdem és kisgazdapárt képviselői mesterséges botrányt rendeznek a parlamentben. Az akkori miniszterelnök válaszolt a felszólalásokra. De a bolsevizmus e hitvány előfutárai tovább randaliroztak. Ön ahelyett, hogy a bolsevista gyilkosok védelmezőit szabályozta meg, hogy "jó hírnevét menthesse" elrendeli Feketehalmy-Zeidner és társai letartóztatását. A bűntelenségük tudatában élő s csak Főméltóságod parancsát követő tisztek ki akarnak "pakolni" a tárgyaláson. Kezükben a bizonyíték, hogy Főméltóságod parancsára jártak el. Főméltóságod idegrohamot kap erre a hírre. Ugy kell egy másik szobába áttámogatni.

Főméltóságod erre megbízza kabinetirodája főnökét, Keresztes- Fischer Lajost, hogy az "ország érdekében" beszélje rá a tiszteket, fogadják el megbüntetésüket, bár Főméltóságod őket ártatlanoknak tartja. A "vádlottak" visszautasítják az ajánlatot. Ujabb szaladgálás. Akkor "szökjenek meg", autón viszik őket a német határig. A "vádlottak" ezt sem vállalják, csak akkor hajlandók elfogadni a hivatalos állami szöktetést, amikor a megbízott tiszt majdnem könnyes szemmel könyörög nekik, hogyha ő ezt az ügyet nem tudja elintézni, ő elintézett ember. A "vádlottak" elsősorban bajtársukra, másodsorban, de legfőképpen Hazájukra való tekintettel, megjátszák a "szökést", ami abból állt, hogy állami gépkocsik elviszik őket a határig, ahol a német határon egyszerűen átsétálnak s belépnek az SS-be. Főméltóságod ígéretet tett, hogy "szökésüket" nem tüntetik fel becstelenségnek, de ezt az ígéretét is megszegte, mert sajtóirodája megbélyegezte e férfiak "szökését" és becstelenségbe igyekezett őket tiporni.

Ez volt az újvidéki vérengzés és mártír tisztjeink igazi története.

Mikor a háború után Főméltóságod tudomást szerzett Tito kiadatási kérelméről - újra ezek ellen a férfiak ellen fordult. Mikor azonban az amerikaiak biztosították Főméltóságodat, hogyha "okosan vall", nem adják ki, Főméltóságod néhány amerikai újságíró arra a kérdésére, már hogy mi is történt Ujvidéken, cinikusan így válaszolt:" Hát igen kérem, ez mindenkivel megeshetik - már hogy agyonlövik egy ilyen tisztogatási akcióban, mint az újvidéki partizán vagy azokat támogató orgyilkosokat, illetve bűntársakat - ugyanis ahol lőnek, ott halnak".

Valóban szellemes "bonmot" a bécsi császári udvar szellemességén nevelkedett tiszttől, de nem mernék fogadni arra, hogy e "szellemesség" jó ajánlólevél-e egy kormányzó részére, ha ebből valaki vezetésre termettségét és felelősségérzetének fejlettségi fokát kívánná megállapítani.

De könnyű volt már ekkor szellemeskednie Főméltóságodnak, mert tudta, hogy nem adják ki. S Főméltóságod mégcsak nem is a magyar tiszteket kívánta ezzel a szellemességgel védeni, de nagyon haragudott Titora, mert kikérte Önt és így akarta kigúnyolni - látod, még sem kapsz a markod közé, sőt, még merek veled tréfálni is.

*

Főméltóságod könyvében "Imrédy Béla kienevezése és elbocsájtása" című fejezetben így ír : " Imrédy Béla kinevezése után élesen zsidóellenessé és a német politikai hävévé vált. Azt gondolta talán, hogy hivatalában csak úgy tudja a helyét megállni, ha biztosítja magának Berlin támogatását." -

Nem magáért lett németbarát Imrédy Béla. Imrédy Bélát nem érdekelte a hatalom és nem is szívesen vállalta a megbizatását. Főméltóságú Uram, Ön beszélte rá három órás kihallgatáson és Imrédy a kormány vezetését az Ön személyes kérésére vállalta. Amikor azonban elvállalta, úgy tett, ahogy helyében Hazája érdekében minden tisztességes magyar a külpolitikát irányította volna. Imrédy belpolitikai intézkedéseit az Ön sugalmazására kellett kiadnia, Főméltóságodnak kifejezett kívánságai szerint.

A németek ebben az időben nagyobb részvételt kívántak Magyarországtól a közös érdekek és Európa védelme szolgálatában. Ennek fejében ígéretet kaptunk, hogy támogatják ezeréves, jogos igényeinket az ősi magyar határra. Imrédy Bélának tehát németbarát külpolitikát kellett folytatnia! Ezt egyetlen normális eszű ember nem vonhatja kétségbe. Imrédy e politikája nélkül

sohasem tértek volna vissza elrablott országrészeink és főleg, Főméltóságú Uram, Ön soha nem neveztethette volna magát "országgyarapítónak", miután Főméltóságú Úr az ország gyarapításáért azután egy szalmát nem tett keresztbe, hacsak nem kívánja országgyarápítói ténykedésnek elnevezni az 1944 október 15.-én proklamált "feltétel nélküli megadását".

Egyébként Imrédyről Főméltóságod így ír könyve további részében. " Imrédy magatartása első németországi utam alkalmából és az első bécsi döntés során, mely Magyarországnak jelentős területeket adott vissza, a nagy nyilvánosság előtt igazolta az Imrédyvel szemben emelt várakozásokat. A valóságban azonban rövidesen kiderült, hogy sok tekintetben a miniszterelnök felfogása szemben áll az én meggyőződésemmel. Amikor azután ő decemberben anélkül, hogy nekem előzetesen a tervet bemutatta volna, egy második, új zsidótörvényt terjesztett elő, erős ellenzék támadt vele szemben és én megfelelő alkalmat kerestem, hogy Imrédyt leváltsam.Nem kellett soká várakoznom. 1939 februárjában Bethlen gróf közölte velem, hogy egy budapesti újság közölni akarja a bizonyítékokat (melyik újságra gondolt a liberális, zsidóbarát Bethlen, csak nem a " Córesz"- re. Szerk.), amelyek szerint Imrédy zsidószármazású. El akartam kerülni a botrányt és a Várba hívattam Imrédyt. Amikor elébetártam azt a bizonyítékot, amelyet Keresztes-Fischer belügyminiszter Csehszlovákiából beszerzett és megkérdeztem, hiteles ez? - ez annyira hatott rá, hogy rosszul lett. Ezután kérte elbocsátását. Nem tartom kizártnak, hogy ő maga sem volt tisztában saját származásával. Nekem mindenesetre már 1919-ben mondotta egyik rokona, akinek a nevét itt nem akarom megemlíteni, hogy a családnak ebben az ágában zsidóvér folyik. Ennek semmi szerepe sem volt miniszteri vagy miniszterelnöki kinevezésénél és én mégegyszer világosan meg akarom állapítani, hogy nem zsidó származása miatt, hanem antiszemita irányzata miatt mentettem fel állásától."

Főméltóságú Uram! Fel kell szíves figyelmét hívnom arra a tényre, hogy az Ön későbbi és az országra veszélyes zsidóbarátságát felesleges igazolnia, hiszen ez fiumei páholytagságával, egész nevelésével és a Főméltóságú Asszony származásával oly szorosan kapcsolódik,amiről külön igazolást könyvében írni teljesen felesleges.

Vagy talán valamit helyre akart hozni Főméltóságú Uram ? Esetleg azt a kijelentését, amit Siófokon mondott előttünk:" Kommunista zsidó vértől lesz vörös a Duna vize, ha bevonulok Budapestre!" Emlékszik még, Főméltóságú Uram arra a sajtó-zsibvásárra, ami erre a nyilatkozatára az érdekelt sajtóban külföldön kitört?

De beszéljünk csak Imrédy zsidószármazásáról.

Főméltóságú Uram, Ön könnyen kezelhető bábot remélt Imrédy Bélában kapni. Ön akkor már a nyilt és titkos szabadkőműves szervezetek és a zsidóság befolyása alatt állott. A családi kapcsolatai, Miklós fia "balkezes" házassága a Goldberger-lánnyal, Főméltóságodat nem ismeretlen, nem is idegen vizek felé lökték. Állandó kártyapartnerei: zsidók. Az öregedő férfit, akit csak "jött-ment"-nek hívott a magyar arisztokrácia, a Főméltóságú Asszony nagyravágyása és beteges, hiú szereplési vágya az arisztokrácia és a királyi trón felé lökték. S ehhez, Főméltóságú Uram, Ön volt az eszköz. Valóságos szellemi terror alatt tartotta felesége és később menye és Főméltóságod lassan beletörődött abba, hogy elhatározásait az asszonyokon uralkodó szabadkőműves szervek határozzák meg.

Mikor Imrédy Béla, aki kifelé szelíd és engedékeny ember volt, erőskezű külpolitikába, komoly reformokba kezdett, egyszerre súlyos tehertételle vált az Ön nyugalmas délutáni kártyacsatái és kvaterkázásai számára. Erről az elégedetlenségéről a két Keresztes-Fischer tudott és Keresztes-Fischer Ferenc megbízta Sombor-Schweinitzert, hogy "szerezzen" terhelő adatokat Imrédy ellen. Erről Ön tudott. Keresztesék pokoli ötlete volt, hogy Imrédyt zsidószármazásával , illetve ilyen bizonyítékok megteremtésével lelki összeroppanásba kell hozni. Sombor kapcsolatba lépett az akkor Csehszlovákiában működött és kommunisták részére hamis papírok kiállításával foglalkozó egyik szervezettel és ettől hamarosan "jutányos áron" kapott is "eredeti" származási papírokat Imrédy "zsidóvoltáról". Imrédy teljesen gyanútlanul ment el Főméltóságodhoz.A mártir miniszterelnököt a papírok felmutatása valóban olyan izgalomba hozta, hogy az agyondolgozott, akkor beteges férfi kisebbfokú idegösszeroppanást kapott. Mikor rosszulléte elmúltával Főméltóságodtól a papírokat kérte, hogy azok eredetiségét megvizsgálja és ellenbizonyítékait - ha erre szükség lenne - beterjessze, Főméltóságú Uram a bizonyítás lefolytatása nélkül azonnali lemondását követelte. Imrédy, a zseniális bankember, az átlagon felüli koponya rögtön tudta, hogy csapdába csalták, s mindez hamisítás, olyan úri modorral, amit tőle igen sokan megtanulhatnának, meghajtotta magát Főméltóságod előtt, s egyetlen üdvözlő szó nélkül, csak egy rideg fejhajtással eltávozott az Ön szobájából. Ő, szegény, csak ekkor tudta meg, hogy kitől is kerültek az ő zsidószármazására vonatkozó adatok a nyilasok kezébe. A jóhiszemű párttagok részére Sombor-Keresztes-Fischer titkos nyomdája nyomta az Imrédyt lezsidózó röplapokat és Sombor prokommunista-liberális "hekusai" vitték a párthelyiségekbe ezeket a röplapokat. Imrédy a teljes lelki összeomlás elől menekült ki az Ön szobájából, amikor rá kellett döbbennie,hogy a Borgiák világa elevenedett meg előtte. De soha nem beszélt minderről egy szót sem, soha nem leplezte le Önt. Ur volt, tetőtől-talpig magyar úr! Elment, hogy ne kelljen leleplezni azt a

bűnszövetkezetet, amely betelepedett a Várba.

Egyetlen egyszer érezte kötelességének, hogy a Horthy-dinasztia ellen felszólaljon. És ez akkor történt, amikor Főméltóságú Úr a Főméltóságú Asszony hosszú terrorja hatására fiát, akinek képességeiről maga sem a legjobbakat tartotta, helyettesévé kívánta megválasztattatni. A Keresztes-Fischer-i terror jólműködött. Nem akadt csak egy-két férfi, aki felemelte a szavát az ellen a merénylet ellen, hogy az autógázolásairól és italozásairól, éjszakai dorbézolásairól híres fiát kormányzóhelyettesként az ország nyakára oktrojálják.

Imrédy halk, szelíd hangon interpellált. De volt egy mondata, amit Főméltóságod soha nem felejtett, s amiért ma is fanatikusan gyűlöli ezt a férfit, amikor azt mondta:" csak frontot viselt f é r f i lehet Magyarország kormányzóhelyettese." Meg is kapta a jutalmát, mert néhány napon belül "SAS"-sal kopogtatott be a posta s a kormányzói gyűlölet kiüldözte a szovjet frontra. És emlékszik még Főméltóságú Uram, milyen megjegyzéssel? Mert én emlékszem: " Ha már az én fiam hősihalált halt, úgy egy gránát ugyanúgy a Donnál is lecsaphat!" Főméltóságú Uram, Ön elküldte ezt az embert meghalni. Nem végeztette ki, mert ez nem lett volna szellemes, hanem beleküldte a halálba. Hogy magyar tisztek utasítás ellenére nem engedték tűzvonalba és megmentették, ez nem kisebbíti a kiküldés igazi célját.

És volt ennek az Ön gyűlöletének Imrédy esetében még egy indító oka, ami tulajdonképen a lemondattatását is előidézte. Ha nem emlékezne Főméltóságú Uram, miről van szó, elmondom.

Főméltóságod nagyon is ismerte Miklós fia züllött életét. Hiszen egyik Szent István napon, amikor a derék csemete piros gépkocsiján tökrészegen akkor tántorgott felfelé a lépcsőkön, amikor Főméltóságod épen a körmenetre készült, sajátkezűleg kiosztott két atyai pofonnal fejezte ki rosszalását fia magatartása felett. Mikor már a verebek is csiripelték, hogy fia és a Goldberger-lány között "viszony" van, amit Jehova láthatóan is megáldott, a családi konferencia nyomására fiát el kellett távolítsa Budapestről. Kineveztette az egyik lovaspóló versenyen a fejére esett és ennek következményeit ma is viselő fiát Braziliába követté. Bár ugyan Sao Paulóban elég lett volna az ügyek vezetésére egy követségi iroda-igazgató is, valami színezetet kellett adni ifj. Horthy Miklós távozásának és nevet a gyereknek. Bőségesen raktak az újdonsült követ diplomáciai csomagjába ha nem is "hamuba-sült pogácsát", de jóféle aranyat, az ifjú követ nem elégedett meg a sérthetetlen diplomáciai csomagokban található aranyakkal, hanem a Goldberger-lány mellett hatalmas összegű valutával is kibélelte luxusautója párnáit.

A határon azonban - vesztére - becsületes vámőrök teljesítettek szolgálatot, akik nagy reverenciával ugyan, de a törvényes rendeletek értelmében megvizsgálták a tajtékozó és káromkodó ifjú Horthy Miklós tiltakozása ellenére a kocsi tartalmát. És megtalálták a valutákat.

Nagy zavar támadt. A vámőrök kötelességszerűen értesítették a határrendőrséget. Az ügyeletes rendőrtiszt nem merte letartóztatni a valutacsempész ifjú Horthy Miklóst, hanem utasítás végett Budapestre telefonált. A telefonálgatásokról tudomást szerzett Imrédy Béla és utasította a határrendőrséget, teljesítse kötelességét és ifjú Horthy Miklós úrral ugyanúgy járjanak el, mint bármely más valutacsempésszel. Az utasítás szószerint így hangzott:" Ugyanúgy kell kezelni az ügyet, mintha azt egy más magyar állampolgár követte volna el!" A letartóztatást azonban a főkapitány utasítására mégsem hajtották végre, hanem továbbengedték ifjú Horthyt a Goldberger-lánnyal és valutáival. Imrédy Béla erre utasította, illetve felszólította a belügyminisztert, hogy vigye minisztertanács elé az ügyet. Keresztes-Fischer Ferenc, a "nagy belügyminiszter" azonban ezt megtagadta. Imrédy erre Főméltóságodtól kért kihallgatást, hogy Főméltóságú úrtól vizsgálatot kérjen Keresztes-Fischer Ferenc ellen. Erre játszotta ki Főméltóságod a készenlétben tartott "eredeti papírokat". Imrédyt először meglepte a "bizonyíték", közel is járt az idegösszeroppanáshoz, de amikor Főméltóságod magatartása világossá tette előtte, hogy a papírok a "skartból" egy valuta-csempész védelmében kerültek elő, s a j á t m a g a adta be a lemondását.

Főméltóságú Uram! Igy történt! S Főméltóságod ezt nagyon jól tudja. Imrédy ettől kezdődőleg nem állhatott meg Főméltóságod előtt, mert Főméltóságú Uram, Ön félt ennek az embernek a leleplezésétől. Nem kellett félnie! Imrédy Béla úr volt és magyar. Hallgatott. Még a kommunista kínzókamrák sem tudták megnyitni e lelkében elzárt titok nyitját. S ma ez Főméltóságod hálája Imrédy gavallérságáért.

De szabad legyen Főméltóságodat még valamire emlékeztetnem. Mikor Imrédy Béla beült a miniszterelnöki székbe, angolbarátságáról ismert férfi volt. Tehát nemcsakhogy nem volt antiszemita, hanem "bírta a zsidókat". Első rendelkezései egyáltalán nem mutattak németbarátságra, amennyiben pontosan Főméltóságod volt az, aki 1939-ben szűk családi körben Imrédyről a következőképen nyilatkozott:" Az a lehetetlen fráter mennyi gabajodást csinál, mikor úgyis tudja, hogy Hitler ki nem állhatja!" Ez a "gabajodás" pedig nem egyéb volt,- már amit Imrédy Béla okozott, - hogy nagyonis nem feküdt le a német kívánságoknak, sőt, fontos adatokat közölt tájékoztatójában az angol kormány megbízottjával, amit Hitler megtudott. Vagyis most ki volt "nácibarát"? Imrédy Béla vagy Főméltóságod?

*

Szálasi Ferenc felírással ellátott fejezetben (Hungária VI.évf.2. szám) Főméltóságod a

következőket írja:" Imrédy Béla lemondása után négy nappal Teleki Pál gróf, a magyar politika egyik legnemesebb és legjelentősebb személyisége vette át a miniszterelnökség vezetését. Az ő vezetése alatt került sor 1939 májusában a választásokra, amelyek során a kormánypárt 260 mandátumból 183-t nyert el. Ennél a választásoknál jelentkeztek először a nyilaskeresztesek, akik 31 mandátumot tudtak szerezni. A nyilaskeresztesek később végzetes szerepet játszottak a magyar belpolitikában. Az ő"vezérük"Szálasi Ferenc, akiben örmény, szlovák, német és csak egynegyedében magyar vér keveredett, misztikus rajongásra hajlamos ember volt. Egy bizonyos intellligenciát és erős akaratot nem lehet nála elvitatni. Egyszerű körülmények között a vezérkari tisztségig jutott, később politizálása miatt a hadseregből eltávolították és rendes bírói úton több évi börtönre ítélték. Szálasi nemzetiszocialista propaganda-módszereket és felfogást hozott Magyarországra. Mértéktelen nagyravágyás és ami még rosszabb, csalhatatlansági érzés töltötték el, úgyhogy saját pártjában is többször a legnagyobb nehézségei voltak."

Teleki Pál személyét hagyjuk talán későbbre, most csak beszélgessünk Szálasi Ferencről és arról, hogy milyen "végzetes szerepet játszottak később a nyilasok a magyar belpolitikában".

Főméltóságú Uram, a nyilasok egyetlen, de viszont történelmi szerepet játszottak el a magyar belpolitikában, hogy amikor Főméltóságod feltétel nélkül odadobta az országot a szovjetnek, felvették a magyar nép zömével együtt az Ön által eldobott fegyvert és lehetővé tették Főméltóságod részére 1./hogy életben maradt és nem fejjel lefelé akasztották fel Titoék,2./ a szovjet haderő nem érte el a Rajna vonalát, hanem csak az Enns-et és 3./ ezzel Európa egyik legértékesebb kulturterületét megmentették attól, hogy a szovjethorda kirabolja.

Vagyis: Ön mint tengerész legyen olyan jó és döntse el, vajjon minek nevezné el Főméltóságod annak a szerencsétlen flótásnak a magatartását, akit a tengerbefúlástól megmentenek és aki - mégha ha kalózok lettek volna is a megmentői - első dolga, hogy újabb állásért vagy egy nagyobb darab kenyérért feljelentette volna megmentőit, hogy nincs rendben a kikötő-papirjuk, avagy feltéve, de meg nem engedve: kalózok!

Főméltóságú Uram, kérem ne vegye tiszteletlenségnek, de Főméltóságod, aki sokszor hallgatta Ravasz László püspök úr prédikációit, talán nem méltóztatott akkor odafigyelni, amikor ez a nagyszerű szónok a háláról tartott a Biblia alapján magyarázatot.

"Szálasi Ferenc egy bizonyos intelligenciával bírt és egyszerű körülmények között a vezérkari tisztségig jutott." - írja tovább Főméltóságod. "Bizonyos intelligencia" kifejezés, ha szabad Főméltóságodat a magyar nyelv titkaival késői öregségében megismertetnem, annyit jelent, hogy nevezett intelligenciája nagyon is kevés volt. Nem tudom megállapítani, hogy az a tény, miszerint ebből a csak "bizonyos intelligenciával" rendelkező emberből, hogy lett 1./kitüntetéssel rangleső a saját tanfolyamában, 2./ vezérkari őrnagy, vajjon Szálasi Ferencre mondott kritika-e, vagy a magyar honvédtisztikar becsületét érintő olyan fokú lekicsinylés, amely szerint annak szellemi nívója olyan alacsony volt, hogy még egy "bizonyos intelligenciával" rendelkező egyén is kitüntetéssel tudott vizsgázni, sőt: vezérkari őrnagy lehetett. Ha ő volt az első - bizonyos intelligenciával - Főméltóságú Uram, akkor a többi milyen volt? Aki nem lett őrnagy, sem tanfolyam-első? Egyébként nem vagyok bizonyos benne, hogy Főméltóságod katonai iskolázottsága volt-e magasabb-rendű, vagy Szálasi Ferencé,- tudomásom szerint Szálasié!

Ugyancsak hiányosak Főméltóságod értesülései atekintetben, hogy Szálasi Ferencet nem "távolították el" a hadseregből, hanem az Ön rendszere válaszút elé állította, hogy vagy politizál vagy mint katona gyorsan halad előre a ranglistán. Szálasi Ferenc a hazája politikai szolgálatát választotta és önként kilépett a hadseregből. Eltávolítani valakit, vagy valaki kilép, körülbelül olyan különbség, mint ami a történelmi igazság és a Főméltóságod könyvében elmondott tények között van.

A "rendes bírói elítélésről" pedig ne beszéljünk, mert a Szálasi Ferencet elítélő bírót erkölcstelenség, kerítés és megvesztegetés miatt nemsokkal később kirúgták a bírói karból.

Azzal kapcsolatban, hogy Szálasi Ferencet a nagyravágyás vezette szabad legyen párhuzamot vonnom a következő történelmi tények között: 1./ Szálasi Ferencnek összesen két öltözet ruhája volt, Főméltóságú Urnak pedig csak tengernagyi uniformisból és Gödöllőn annyi, hogy a felszabadító vörös hadsereg egy szakasznyi részeg katonája abból ruházta fel magát. 2./ Tanúja voltam nem egyszer annak, hogy Főméltóságod puderrel tüntette el arcáról a ráncokat s utána pirosítóval fiatalította magát, Szálasi Ferenc viszont semmiféle kendőző szert nem használt. 3./ Főméltóságú Uram, Ön rosszul látott, de hiúságból soha nem hordott szemüveget, hanem az Állami Nyomdában külön 1 cm. nagyságú betűformákkal nyomták az Önnek szóló lapokat. Ilyen betűkkel írták le parlamenti beszédeit is, amit bántóan idegen hangsúllyal és még e nagybetűk ellenére is csak akadozva tudott felolvasni. Ne higyje Főméltóságú Uram, hogy én pazar garderobján felháborodtam, vagy azt kritizálni akarnám, de engedje meg, hogy megkérdjem, vajjon jogosan kritizálhatja-e Főméltóságod ezekután más nagyravágyását, főleg akkor, amikor a Főméltóságú Asszony az Ön jelenlétében tükör előtt műkoronával próbálta meg - nem is egyszer! - hogyan állna a fején a korona. Nem akármelyik korona, hanem Szent István koronája! A mértéktelen nagyravágyás az Ön családjának volt a jellemzője. S ezt Ön nemcsak eltűrte, hanem ezt boldogan támogatta. A

tanúja voltam nem egyszer az ilyen mondatoknak:" Igaz, ami igaz, mi úgy viselkedünk itt Euró - pában, mint bármelyik királyi család. Tehát megvan minden jogunk arra, hogy ilyen megkülönböztetéssel viselkedjenek velünk szemben." S a Főméltóságú Asszony e kijelentésére Főméltóságod: helyeselt.

Főméltóságú Uram! Ne gondolja, hogy én nem értettem meg a kenderesi birtokos fiát, aki a bécsi udvartartás hazug levegőjében nőtt fel és amikor a kiszámíthatatlan sors felsodorta a Várba, királyként viselkedett, sajátjának vélte az országot, családi dominiumnak a Maga és baráti köre számára, puderezte magát, óriási ruhatára volt.... Nem! Jól reprezentált Főméltóság - god, de ne ítélje el mások megnemlévő nagyravágyását az, aki a szublimált nagyravágyás volt Maga. Még azt is állítom, nem ez volt Főméltóságod lelkisége, ebbe belevitték. De....

És ez a "de" szomorúan döntő Főméltóságod történelmi megítélésében.

*

Bármikor bárki előtt vallhatom, hogy Főméltóságod valóban határtalanul ú t á l t a Szálasi Ferencet és g y ű l ö l t e, de akkor - szabad legyen mély tisztelettel emlékeztetnem - miért fogadta a Várban Ambrózy kabinet-iroda-főnök társaságában ezt az embert a legbájosabb és legmegnyerőbb modorban a következő szavakkal:" Kedves Ferikém, nagyon örülök, hogy eljöttél... Terád még nagyon nagy szükségem lesz...."

Mert Főméltóságod - úgyis mint Magyarország Kormányzója - így fogadta ezt gyűlölt, útált férfit. Lehet, hogy erre Főméltóságod nem emlékezik, mert sajnos, könyvéből azt kell látnom , hogy Főméltóságod csak arra emlékszik vissza, ami bölcs előrelátását és igazát lenne hivatva - igazolni.

*

De éppúgy nem szenvedhette, mondhatnám ugyanúgy útálta gróf Teleki Pált is Főméltóságod , noha újabb írásaiban valósággal elárasztja az életében Főméltóságod által csak kontrakarírozott nagy magyar tudóst. Az viszont igaz, hogy amíg Szálasi Ferenc soha egy rossz szót nem mondott Főméltóságodra és 1944 október 15.-e után megtiltotta Főméltóságod személye ellen megindult támadásokat, addig Teleki Pál gróf nem csinált abból nagyobb titkot, hogy Főméltóságo - dat despota, nem vezetésre termett, kis kaliberű embernek tartotta.

Teleki Pál gróf öngyilkosságáról misztikus igazolást ír Főméltóságod, természetesen, hogy ez az öngyilkosság is az Ön bölcs előrelátását igazolja.

Nos, Teleki Pál gróf halála igazi okát talán soha senki meg nem fejti, - mert az egyetlen ember, akinek öngyilkossága éjszakáján az igazi okot megírta - dr. Milleker Rezső - halott. De vannak lelki motívumok, amelyek felderíthetők.

Talán emlékszik még arra Főméltóságod, amikor Teleki Pál felállt azon a bizonyos kisgyű - lésen a Szent György téren és be akart számolni az "örök magyar-jugoszláv baráti szerződésről" az egybegyült tömegnek, mi történt. Teleki személyét köszöntő taps után, mielőtt Teleki megkezdhette volna mondanivalóját, felzúgott a téren összegyült egyetemi hallgatók szavaló kórusa és betöltötte a teret a feldübörgő:" Mindent vissza! Mindent vissza! Bácskát vissza! Bánát vissza!" Teleki Pál rettenetes méregbe gurult, teljes erejével rávágott az erkély korlátjára, s a rádió nyitott mikrofonja előtt, az egész ország füle hallatára sziszegte dühtől véglegesen eltorzult hangon:" Hát mi van itt? Milyen társaság van itt?"

Teleki Pál itt ezen a kisgyűlésen döbbent rá először, hogy Főméltóságod által sugalmazott külpolitikája ellentétben áll a Jugoszláviával kötött barátsági szerződés tekintetében a nép lelkével. Hogy Teleki Pál grófot, aki halálosan szerette a népét, eltávolította ettől a néptől az Ön a várbeli kártyapartik szellemében kialakult külpolitikai vonalvezetése. Ez az egyik ok, ami ezt az ember idegösszeroppanásba kergette.

Teleki Pál gróf már egyszer megkísérelte az öngyilkosságot. Méghozzá a trianoni békeszerződés tárgyalótermében, aholis csak nagy nehezen tudták kicsavarni kezéből a pisztolyt. A trianoni országcsonkítást Teleki Pál gróf nem akarta megélni.Látta azt a gyűlöletet, amely ott a kis entente részéről Magyarországgal szemben megnyilatkozott és ez a túlfinomult agyvelő úgy gondolta, hogy egy rideg mozdulat, egy hideg cső, egy golyó és párás kékes füstfoszlány elégséges minden egyéni fájdalom megszüntetéséhez, ha már népét nem tudta megmenteni. Ezt a féktelen bosszút, amely hazája megcsonítását okozta, nem tudta elviselni s bár megakadályozták az öngyilkosságát, Trianon aljassága öntudat alatt megmérgezte a nagy tudós lelkét. Ez volt a másik összetevője Teleki Pál halálának.

A harmadik: Teleki Pál felesége súlyos betegen feküdt ebben az időben kórházban. A kezelő orvosai nem sok reményt fűztek életéhez. Teleki Pált az orvosok véleménye nagyon levertе s valóságos búskomorság vett rajta erőt. Talán ez lehetett a harmadik ok.

Negyedik ok, hogy ez a szuperérzékeny ember április 5.-én éjszaka hírt kapott arról,hogy német csapatok lépték át a magyar határt és felvonulnak Jugoszlávia ellen. Teleki nemsokkal előbb vonakodott a német csapatok átvonulását Jugoszlávia ellen megengedni. Ő ebben a nemrégen megkötött barátsági szerződés megszegését látta. Tévesen. Mert Teleki Pál nem a katonai puccsal, forradalmi úton uralomra került, magyar és német ellenes pánszláv-kommunista kormány-

nyal kötött megállapodást, hanem az erőszakosan, törvénytelenül eltávolított előző államvezetéssel. Vagyis többé a magyar kormányra a négy héttel előbb megkötött barátsági szerződés e forradalmi tettel érvényét veszítette.

A ködösítés helyett sokkal nagyobb szolgálatot tett volna Főméltóságú Uram, ha bizonyára rendelkezésére álló adatok alapján a következő kérdésekre adott volna - Teleki Pál halálával kapcsolatosan választ: -

1./ Április 5-ről 6-ra virradó éjszaka Teleki Pál meggyónt és felkereste Witz Béla kanonokot, hogy reggel áldozni kíván. Hogy lehet, hogy ilyen lelki előkészület után ez a hithű katolikus férfi mégis öngyilkos lett?

2./ Mi volt abban a Teleki levélben, amit Főméltóságodnak 5-6 nappal később dr.Milleker Rezső, mint Teleki Pál utolsó autentikus levelét felmutatott?

3./ Hogy lehet az, hogy Teleki pisztolyából csak egy golyó hiányzott, de a falban két ugyanaz a kaliberű golyót talált a rendőrség, ugyanabból a fegyverből?

4./ Mi volt abban a táviratban, amit Teleki Pál gróf Bukarestből kapott 5.-én éjszaka tizenegy óra körül, s amelynek elolvasása után ezt mondotta:"Akkor minden elveszett!"

*

Főméltóságú Uram, ma úgy ír könyvében, mintha Jugoszlávia megtámadását nagyon elítélte volna annak idején. Szabad legyen talán szíves figyelmét felhívnom arra, hogy a magyar csapatok bevonulására Bácskába Főméltóságod adott parancsot s e parancsa így fejeződött be:" Előre az ezeréves magyar határokra!"

Jugoszláviával kapcsolatos katonai intézkedéseink egyébként szoros összefüggésben állottak a német-magyar katonai szövetséggel. A német támadással kapcsolatosan magyar csapatoknak is részt kellett venniök az akciókban s az erre vonatkozó terveket a vezérkar már régebben el is készítette. (Az eredetiről készült fénykép a Hídverők birtokában.Szerk.) Vagy csak nem arra várt Főméltóságod, hogy a Magyarországnak visszaítélt Bácskát egyedül a német csapatok szerzik vissza és Főméltóságodnak csak be kell fehér lovon vonulnia erre a vidékre?

Bizony, nem lett volna elég fehér lovon országgyarapítani, mert Bácskában harcoltak. És "ahol lőnek, ott meg is lehet halni". Nem is ment le Főméltóságod a Bácskába, mert ott lőttek.

*

Irtam, kérem, ne haragudjék, ha egyoldalú beszélgetésünk kissé szaggatott s itt is újra elnézését kérem, ha visszatérek Szálasi Ferenccel kapcsolatos megjegyzésére, hogy hány vérből származott. Főméltóságod nagyon jól tudta, hogy Bajcsy-Zsilinszkyék által"beszerzett " Szalosján" családi iratok pontosan annyira voltak "eredetiek", mint Imrédy zsidószármazásáról hamisított papírok. Ildomosnak tartja-e, hogy egy halottról tudva valótlant állítson?

De....

Ön, aki a nácizmus "halálos" ellensége volt, most egyszerre származást kutat? Hogy egyezteti ezt össze "náciellenes" magatartásával? Ha ütni kell valakin, egyszerre jók a náci fajkutatási elvek?

De tisztelettel szabad legyen figyelmeztetnem arra, hogyha valaki már származást kutat, - akkor végezze el azt alaposan. Például úgy érzem Főméltóságod szempontjából határozottan nagyobb fontosságú volna, ha legszűkebb családi keretein belül kezdte volna a leszármazási kutatásokat mind saját, mind a Főméltóságú Asszony, mind fia felesége családja vonalán. Ha erre a kérdésre vonatkozólag könnyű eredményeket kívánna elérni, szívesen rendelkezésére bocsátom a "Semigotha" - (Zsidószármazású családok férfi és női ágon) - című kis kiadvány mindkét kötetét megtisztelő tanulmányozás végett.

*

Az ezekután már csak természetes, hogy Főméltóságod "emlékirataiban" megdorgálja Bárdossy Lászlót is. Érdekes, hogy bizonyos tekintetben milyen pontos Főméltóságod emlékezőtehetsége... Például azt sem felejtette el, hogy Bárdossy ugyan előkészítette Főméltóságod fia kormányzóhelyettessé való választását, de fiát ilyen "posztra" veszélyesen alkalmatlannak találta, ezt Főméltóságodnak tudtára is adta s miután mégis v é g r e k e l l e t t h a j t a n i a a választást, levonta annak konzekvenciáit és lemondott. Ezt a demonstrációt Ön soha sem felejtette el és most "fizet" Bárdossynak is. Bárdossy természetesen sürgönyöket titkol el, becsapja Önt, hazudik, stb. És mindez állításainak igazolására bárcziházi Bárczy Istvánra hivatkozik könyvében.

Engedje meg Főméltóságú Uram, hogy ezt az urat kissé közelebbről jellemezzem, ha nem ismerné jellemét. Bár gondolom, nagyonis tudja, hogy Bárczy Istvánnál lakájabb figura nem akadt Magyarország utolsó 20 évének történelmében, hiszen ezért választotta beépített besúgójává a miniszterelnökségre. Jól emlékszem még, hogy mint futott ez a cilinderes szépfiú minden minisztertanács után a Várba és számolt be Főméltóságodnak minden mellékmondatról. Bárczy István minisztertanácsi jegyzőkönyv-hamisításaival később untatom Főméltóságodat, bár úgy vélem, nem mondok újat majd Főméltóságodnak. Ez az ember minden kormányt kiszolgált és mindenkit elárult. Mikor Szálasi Ferenc átvette az Ön által elhagyott hajó irányítását, Bárczy István nyugodtan

kijelentette, hogy "Feri barátomnak nagy szüksége van rám" - mert abban reménykedett, hogy a Vár új urának is szüksége van jellemtelen spiclikre.

Főméltóságod talán nem tudta, tehát ezúton hozom szíves tudomására, hogy Bárczy István a genfi szabadkőműves páholy szolgálatában állott és Önt is elárulta.

Az összeomlás után egyetlen ilyen magasrangú tisztviselő volt, akit a kommunisták is békén hagytak és a népbírósági tárgyalásokra még zsakettben és cilinderben járt el tanúskodni. A vallomásait az Andrássy-út 60 vezető köreivel tárgyalta meg. Mikor feladatát betöltötte, kommunista útlevéllel és nagy pénzzel kivándorolt Svájcba és ott is halt meg. A földi bíróságok, a magyar nép számonkérő ítéletét elkerülte, de nem a Magyarok Istenéét!

Nos, semmi sem lehetne jellemzőbb Főméltóságod kormányzati idejére, minthogy ez a szervilisen talpnyaló, áruló Főméltóságod legbelsőbb köreihez tartozhatott.

*

Főméltóságú Uram! Kissé hosszabbra nyúlt ez a beszélgetésem, mint gondoltam. De annyi a mondanivalóm, hogy alig tudok féket vetni könyve nem épen a tényeknek megfelelő állításai nyomán bennem feltornyosuló emlékek írásra késztető akaratának.

Mivel tudom azonban, hogy Főméltóságú Ur ideje is korlátolt, kérem, engedje meg, hogy e beszélgetésemet mára befejezzem. Köszönöm megtisztelő szíves figyelmét, kérem, tartson meg jóemlékezetében s addig is, amíg visszatérhetek egy kis beszélgetésre még elmondatlan emlékeimmel kapcsolatban, engedje meg, hogy Főméltóságú Uramnak szolgálataimat az igazság keresése tekintetében mindenkor teljes tisztelettel felajánljam.

Főméltóságod tisztelő híve:

HERKÓ PÁTER

****

Csepürdóház:

/Folytatás a 2. oldalról/

S én hajszolt, kivetett
fia egy kornak,
míg szememben a holnap
kétsége csillan,
puha fehér asszonyi vállak....
rátok támaszkodom nehéz álmaimban.

Mert erősek vagytok, mint Herkules
válla, ezerszer szent,
ezerszer áldott,
mert ti tartjátok, hogy
nem roppan össze,
ezt az egész recsegő világot.
Rónafő, 1945.II.13.

Péter-Pálkor

Telt kalásszal ringó róna,
Mintha szőke haja volna.
Hullámosan hull le vállig,
Ameddig az égtől látszik.

Mint az alig járó gyerek,
Vígan táncol,futkos,nevet.
Anyja vezetgeti kézen:
Aranynap a nyári égen.

Telt kalásszal ringó róna,
Szőke haján anyja csókja.
De szép kölyök,az áldóját;
Péter-Pálkor Magyarország.
Miltach,1953.I.25.

TARTALOM

FIGYELEM!
FIGYELEM!
FIGYELEM!
Uj címünk: Redaktion Hídverők (13b) Neumarkt-St. Veit Postfach 7